

Sygn. akt IV KK 99/21

POSTANOWIENIE

Dnia 9 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 9 kwietnia 2021 r.,
sprawy **R. B.**
w przedmiocie wyroku łącznego
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 22 października 2020 r., sygn. akt II AKa (...),
utrzymującego w mocy wyrok łączny Sądu Okręgowego w K.
z dnia 10 czerwca 2020 r., sygn. akt XXI K (...),

p o s t a n o w i ł

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz daw. A. G. Kancelaria Adwokacka w K. kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych), w tym 23% VAT, tytułem sporządzenia i wniesienia kasacji jako obrońca z urzędu;**
- 3) zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 10 czerwca 2020 r., w sprawie o sygn. XXI K (...), na mocy art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył skazanemu R.B. kary pozbawienia wolności orzeczone

wyrokami opisanymi w pkt VII a, XIV b, XV i XVI tego wyroku, to jest wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 30 czerwca 2004 r., sygn. akt XVI K (...); wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 27 kwietnia 2018 r., sygn. akt XVI K (...); wyrokiem Sądu Rejonowego w Ż. z dnia 12 czerwca 2018 r., sygn. akt II K (...); wyrokiem Sądu Rejonowego w Ż. z dnia 15 stycznia 2019, sygn. akt II K (...), i wymierzył w ich miejsce karę łączną 19 (dziewiętnastu) lat pozbawienia wolności. Na podstawie art. 577 k.p.k. zaliczył skazanemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawach podlegających łączeniu oraz okresy odbywania kar. Do odrębnego wykonania pozostawił pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach podlegających połączeniu. Z kolei na podstawie art. 572 k.p.k. Sąd Okręgowy w K. w pozostałym zakresie umorzył postępowanie w sprawie i orzekł o kosztach.

Wyrok został zaskarżony przez obrońcę R. B. co do punktu 1, na jego korzyść w zakresie orzeczonej wobec skazanego łącznej kary pozbawienia wolności. Obrońca zarzucił:

-rażącą niewspółmierność orzeczonej w pkt 1 zaskarżonego wyroku kary łącznej poprzez niezastosowanie przy jej wymierzeniu zasady pełnej absorpcji, podczas gdy warunki osobiste skazanego, a w szczególności jego stan zdrowia, przemawiają za zastosowaniem w/w zasady;

- naruszenie przepisów postępowania mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 k.p.k. oraz art. 571 § 1 k.p.k., polegające na nieuwzględnieniu wniosków dowodowych obrońcy z dnia 14.05.2020 r., tj. o zwrócenie się do jednostki penitencjarnej (Zakład K.) o nadesłanie informacji o aktualnym stanie

zdrowia skazanego wraz z kserokopią dokumentacji medycznej oraz aktualnej opinii o zachowaniu skazanego i przebiegu resocjalizacji pomimo istnienia obiektywnie uzasadnionej potrzeby w tym zakresie.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 22 października 2020 r., sygn. II AKa (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasacje od tego wyroku wniosła obrońca R. B. „co do pkt. 1, na korzyść skazanego R. B.". Orzeczeniu temu zarzuciła „rażące i mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa karnego procesowego i materialnego, a to :

- art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na zaniechaniu przez Sąd Apelacyjny w (...) wszechstronnej kontroli odwoławczej zarzutów zawartych w apelacji obrońcy skazanego i osobistych wniosków skazanego, a nadto wszechstronnego rozważenia i ustosunkowania się w uzasadnieniu orzeczenia do wszystkich zarzutów zawartych w tym środku odwoławczym — w następstwie czego doszło do utrzymania w mocy wyroku sądu Okręgowego w K. z 10.06.2020r., sygn. akt XXIK (...);

- art. 170 §1 pkt. 2 k.p.k. polegające na niezasadnym oddaleniu przez Sąd Apelacyjny wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych sądowych lekarzy z zakresu kardiologii i chorób wewnętrznych na okoliczność ustalenia aktualnego stanu zdrowia skazanego, w tym ustalenia czy dalszy pobyt skazanego w jednostce penitencjarnej stwarza zagrożenie dla jego życia i zdrowia - pomimo istniejącego obiektywnie uzasadnionej potrzeby w tym zakresie, a w efekcie rażącego naruszenia art. 571 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie, wyrażające się w niedopuszczeniu dowodu z w/w opinii biegłych;

- art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k., polegające na przeprowadzeniu nienależytej kontroli odwoławczej i nie przekroczeniu z urzędu granic środka zaskarżenia środka odwoławczego, pomimo, iż istniały podstawy do połączenia skazanemu kar grzywny orzeczonych wobec niego wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w S. z dnia 13.09.1996r., sygn. akt III K (...) oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Ż. z dnia 12.06.2018r., sygn. akt II K (...), a w efekcie naruszenia art. 366 § 1 k.p.k. w zw. za rt. 85 § 1 i 2 k.k.(w brzmieniu obowiązującym od dnia 01.07.2015r. do dnia wydania wyroku w pierwszej instancji), polegającym na niewyjaśnieniu i nie wzięciu pod uwagę wszystkich istotnych okoliczności sprawy w przedmiocie wydania wyroku łącznego.

”

Podnosząc te zarzuty obrońca wniosła o:

a) uchylenie powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) i wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 10.06.2020 roku, sygn. akt XXIK (...) oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji; ewentualnie o:

b) uchylenie powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) (sygn. jw.) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu sądowi;

oraz o nieobciążanie skazanego R. B. kosztami postępowania kasacyjnego, albowiem stanowiłyby one dla skazanego nadmierny ciężar finansowy w obliczu wieloletniego pobytu w zakładzie karnym i braku dochodów.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Wbrew twierdzeniom obrońcy Sąd II instancji odniósł się do wszystkich zarzutów apelacyjnych i należycie uzasadnił swoje stanowisko. W związku z tym, że obrońca opiera swoje twierdzenie o nienależytym rozpoznaniu zarzutów apelacyjnych na sposobie procedowania Sądu w odniesieniu do zarzutu nieprawidłowego oddalenia wniosków dowodach oraz akceptacji stanowiska Sądu I instancji w przedmiocie zaniechania połączenia kar grzywny, które stanowią odrębne zarzuty kasacyjne, to jego rozpoznanie pokrywa się z rozpoznaniem dwóch kolejnych zarzutów.

Jeśli chodzi o stan zdrowia skazanego, to zaakceptować należy stanowisko Sądu II instancji, że złożone wnioski dowodowe dotyczyły okoliczności, które zostały już udowodnione zgodnie z twierdzeniami wnioskodawcy. Sąd I przyjął bowiem, że skazany jest osobą schorowaną. Tym samym, w istocie obrońca kwestionuje nie tyle nieprzeprowadzenie dowodów w przedmiocie stanu zdrowia skazanego, co wpływ ustalenia w tym przedmiocie na wymiar kary łącznej. W związku z tym podkreślić należy, że ta okoliczność, jak również poprawne zachowanie skazanego podczas wykonywania kar pozbawienia wolności, wpłynęły na niższy wymiar kary łącznej niż wynikałoby to z zastosowania systemu kumulacji łączonych kar. Nie doprowadziło to natomiast do pełnej absorpcji, bo jak trafnie zauważył Sąd II instancji, skazany pomimo złego stanu zdrowia przebywając na wolności nadal popełniał przestępstwa (pkt 3.1 uzasadnienia). Jeśli chodzi natomiast o zdolność do odbywania kary pozbawienia wolności,

to skazany może skorzystać ze środków przewidzianych w Kodeksie karnym wykonawczym.

Odnosnie zarzutu zaniechania połączenia kar grzywny, to obrońca podniosła, iż kara ta nie została w chwili wyrokowania wykonana. Wynikać to ma z „zarządzenia Sądu Okręgowego w S.”, sygn. akt II.1 Pen. (...)II.1 Pen (...)z dnia 2.10.2020 r., w którym jako ostatnią karę do wykonania wymieniono karę zastępczą 600 dni pozbawienia wolności w zamian za nieuiszczoną karę grzywny. Z kolei Sądu obu instancji oparły swoje twierdzenie o wykonaniu tej kary na znajdujących się w aktach sprawy dokumentach. Na k. 54, tom I, znajduje się informacja, że kara grzywny orzeczona wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w S. z dnia 13 września 1996 r., III K (...), została wykonana w całości w postaci zastępczej kary pozbawienia wolności z dniem 24 września 2003 r. Znajduje to również potwierdzenie w informacji z Krajowego Rejestru Karnego (k. 99).

Reasumując zauważyć wypada, że żaden z podniesionych w kasacji zarzutów nie spełnia kryteriów skutecznych zarzutów takiej nadzwyczajnej skargi odwoławczej. Skarżąca nie wykazała nimi, że Sąd odwoławczy rażąco uchybił przywołanym w podstawach prawnych tych zarzutów przepisom i by – co równie ważne – uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku (art. 523 § 1 k.p.k.).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach zapadło na podstawie art. 624 § 1 k.p.k./ w zw. z art. 518 k.p.k.

